

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ביאת משיח בפועל ממש

גליון כח

שנה שז

יוצא לאור על-ידי ועד 'חיילי בית דוד'

770 איסטערן פארקוויי - ברוקלין, נ. י.

דובר כמ"פ אודות ההדגשה העיקרית
בלשון "גאולה (האמיתית) והשלימה
- שעיקר ותכלית הגאולה היא ענין
השלימות, כיון שאז נעשית השלימות
בכל פרטי מציאות האדם והעולם,
במחשבה דיבור ומעשה, דירה לו ית'
בתחתונים. ומכיון שבעמדנו בזמן
הגאולה - צ"ל עבודת כאו"א מישראל
להרגיל את עצמו להמעמד ומצב דגאולה
האמיתית והשלימה, מובן, שעבודת
האדם בזמננו זה צריכה להיות מעין
ובדוגמת הענין שיהי' בגאולה, ובפשטות
- שכל יום של יהודי נעשה אצלו יום
גאולה" פרטית, בתור הרגל והתחלה
למעמד ומצב הגאולה.

(משיחת ש"פ פנחס ה'תנש"א - בלתי מוגה)

נערך ע"י:

ועד חיילי בית דוד
בית משיח, בית חיינו
770 איסטערן פארקווי, ברוקלין נ.י.

**להערות ותיקונים, או להצטרפות לרשימת
הדיוור בדוא"ל:**

vaad770@gmail.com

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו,
שלום וברכה!

לקראת ש"פ פנחס הבעל"ט, הננו מוציאים לאור קובץ "ביאת משיח בפועל ממש",
ובו:

א. אינו מפסיק לדבר אודות נושא אחד - חלקים משיחת קודש כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א, ש"פ פנחס ה'תשר"מ, בה מסביר את מנהגו הק' - "שבכל התועודות
והתועודות מכריו ללא הרף ואינו מפסיק לדבר אודות נושא אחד - ביאת משיח
צדקנו".

ב. הם יסתכלו עליכם ויראו שכך נראה חסיד - שיחת קודש כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א אודות ניצול ימי הקיץ ליציאה לשליחות. מובאת בקשר עם יציאת
רבים מתלמידי התמימים בימים אלו ל'מרכז שליחות'.

בציפי' ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נזכה לראות בהתגלות הוד כ"ק
אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה
מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו בקול גדול ובהתבטלות
מוחלטת את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו,
ופועלת התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד 'חיילי בית דוד'

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח,

יום ונעש"ק פ' פנחס ה'תשנ"ז

קט"ו שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ברוקלין נ.י.

אינו מפסיק לדבר אודות נושא אחד

"היום ממש, שבת פ' פינחס שנת תשמ"ד, ובשבת זו עצמה - לפני תפלת מנחה, ובפשטות - שברגע זה ממש פותחים את העיניים ורואים שמשיח צדקנו נמצא עמנו בבית כנסת ובית מדרש זה, בשר ודם, נשמה בגוף, למטה מעשרה טפחים!..."

קטעים משיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע • ו

ככלות הכל - נשאלת השאלה: "עד מתי"?

והנה, כאשר מנצלים את הנתנית-כח דימי הגאולה שכללות העבודה תהי' באופן של גאולה - הרי מכיון שמדתו של הקב"ה היא "מדה כנגד מדה", וכמה פעמים ככה, מובן, שעיי"ז פועלים את ענין הגאולה כפשוטה, ובפרט שבנדוד"ז לא זקוקים ל"כמה פעמים ככה", כי גם מצד הענין ד"מדה כנגד מדה" בהכרח שתבוא הגאולה.

ולהוסיף: האמת היא שאילו היו צדיקי הדור [כולל "ועמך כולם צדיקים" - כפי שהולכים לומר לאחר תפלת מנחה, לפני אמירת פרקי אבות] מחליטים להביא את הגאולה - ובפרט נשיא דורנו שהכריז "לאלתר לגאולה" - בודאי היו יכולים לפעול זאת. שהרי "צדיק גזור והקב"ה מקיים"!! אלא מאי - כל זמן שרצונו של הקב"ה שבנ"י יהיו בגלות, שומעים הם בקולו של הקב"ה... - זוהי מסירת-נפש הכי גדולה, שכן, מדובר אודות צורך הכי עיקרי, נפשי ופנימי, ואעפ"כ, נמנעים לגזור כו' מפני רצונו של הקב"ה! אבל לאחר ככלות הכל - נשאלת השאלה: "עד מתי"?!...

וכאמור - כאשר בנ"י עוסקים בעניני התורה ומצוות' באופן של גאולה, הרי מצד הענין ד"מדה כנגד מדה" פועלים הם את הגאולה מלמעלה, ומכיון שגאולה זו באה מלמעלה, ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו - הרי בודאי שזוהי גאולה אמיתית ושלמה, כי

כשם שהקב"ה הוא תכלית השלימות ואמת לאמיתו, הרי בודאי שהגאולה שבאה ממנו היא גאולה שלימה - בתכלית השלימות, וגאולה אמיתית - אמת לאמיתו.

וגם: מכיון שגאולה זו באה ע"י הקב"ה - מובן שלא שייך בה הגבלות של זמן, ולכן, "מיד הן נגאלין", תיכף ומיד ממש, כפשוטם של דברים, בעגלא דידן.

לדבר על משיח באופן מציאותי

בהמשך להמוזכר לעיל אודות ענין הגאולה - ישנם כאלו שמתעוררת אצלם תמיהה ופליאה (אף שמתעמים מובנים אינם מעלים תמיהה זו על דל שפתם):

היתכן, מהרהרים הם, שיושב לו יהודי לדבר ברבים, ובכל התוועדות והתוועדות מכריז ללא הרף ואינו מפסיק לדבר אודות נושא אחד - ביאת משיח צדקנו, וחוזר על הכרות בעל הגאולה ב"הקריאה והקדושה": "לאלתר לגאולה", ובהדגשה - שאין זה דבר שנדפס בלבד, אלא הכוונה לביאת משיח צדקנו בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, ותיכף ומיד ממש, ביום זה עצמו, ובנדוד"ד - יום השבת פ' פינחס תשד"מ! וכמו כן אומרים בכל פעם שניגנו "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו", ומדגישים שאין הכוונה "במהרה בימינו" מחר, אלא היום ממש!

בודאי מאמין כל יהודי שמשיח צדקנו יכול לבוא בכל רגע - "אחכה לו בכל יום שיבוא", אבל אעפ"כ, מהרהרים הם, מהי פשר ההנהגה לדבר ללא הרף על ענין זה, ולהדגיש בכל פעם שברגע זה ממש יכול לבוא משיח צדקנו - דבר שקשה לפעול ברגש של האדם שיתייחס לכך כאל דבר מציאותי!

עומדים להתפלל
 תיכף תפלת
 מנחה, שבה
 אומרים "ואני
 תפלתי לך ה'
 עת רצון". שאז
 מתהפכים כל כ"ד
 בתי-דינין לטוב,
 ועד כדי כך
 ש"אלקים ברב
 חסדך", היינו,
 שאפילו משם
 אלקים, מדת
 הדין והגבורה,
 נמשך "רב
 חסדך"! וא"כ,
 הרי זו שעת
 הכושר לבטל
 ענינים אלו מכל
 וכל, ובודאי שאין
 לך להיות מיצר
 ודואג על כך!

בשלמא כאשר מזכירים פעם אודות ביאת משיח צדקנו - נו, סוכ"ס הרי זה מעיקרי האמונה... אבל מהו פשר הדיבור והלהט בענין זה ללא הרף, בכל התוועדות והתוועדות, כאילו היו רוצים להכניס את הדבר בראשם של השומעים בכח...

ויתירה מזו - ממשיכים להרהר - אותו יהודי שמדבר אודות ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים תיכף ומיד ממש, הנה בה בשעה מחזיק על השולחן "סידור" כדי שלא לטעות ח"ו בנוסח ד"ברכה אחרונה", שבה מדובר אודות הגאולה בלשון עתיד! וכמו כן מחזיק את הסידור כדי לומר בתפלת מנחה "צדקתך צדק" - ענין הקשור עם גלות כו'! דבר והיפוכו!!

אלא מאי - מסיקים הם - ענין זה הוא בגדר של "חלום"... חלום טוב ויפה, ובנוסח התפלה שאומרים בעת ברכת כהנים: "שיהיו כל חלומותי עלי ועל כל ישראל לטובה", אבל לא דבר מציאותי [והרי גם בהלכה מצינו חילוק בין דבר מציאותי ל"חלום"]. וא"כ, טוענים הם, לשם מה צריכים לדבר אודות עניני "חלומות"?

הגאולה נראית לו כ"חלום"!

הרהורים ומחשבות אלו אינם נובעים מחוסר אמונה ח"ו, שכן, כל יהודי מאמין שמשיח צדקנו יכול לבוא בכל רגע, אבל אעפ"כ, בידעו שנמצאים עדיין בגלות, "אכתי עבדי אשורוש אנן", ואילו היציאה מהגלות תהי' אך ורק ברצונו של הקב"ה,

כדברי בעל הגאולה בג' תמוז: "לא מרצוננו גלינו מא"י ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו כו' והוא ית' יגאלנו כו' ע"י משיח גואל צדק כו'", הנה תחושת הגלות חדרה כל כך ברגש האדם, עד שהאמונה אודות הגאולה היא באופן של מקיף בלבד!

וכן הוא גם ביחס לגאולה פרטית - שיהודי מחדיר לעצמו ענין של גלות עד שאינו יכול להשתחרר מזה:

יהודי "תמים" עם כל המעלות כו' - יושב בהתוועדות של יום השבת, ומיצר ודואג.

מה קרה - הרופא אמר לו שיתכן שלאחרי השבת יצטרך לעבור ניתוח.

מה יש לך לדאוג לכך ביום השבת - הרי "כל מלאכתך עשוי", ובנדרו"ז - כל הטיפולים וכו' נעשו כבר! ומה שלאחרי צאת השבת תצטרך להתנהג ע"פ ציווי התורה לשמוע לדברי הרופא - הרי זה ענין השייך רק לאחרי השבת, וא"כ, מדוע צריך אתה למשוך על עצמך דבר בלתי-רצוי?! ובפרט שהדבר ניכר בפניו, ומפריע גם לאלו העומדים מסביבו!

זאת ועוד: עומדים להתפלל תיכף תפלת מנחה, שבה אומרים "ואני תפלתי לך ה' עת רצון". שאז מתהפכים כל כ"ד בתי-דינין לטוב, ועד כדי כך ש"אלקים ברב חסדך", היינו, שאפילו משם אלקים, מדת הדין והגבורה, נמשך "רב חסדך"! וא"כ, הרי זו שעת הכושר לבטל ענינים אלו מכל וכל, ובודאי שאין לך להיות מיצר ודואג על כך!

ועד"ז בעניננו: מכיון שהאדם חדור כל כך ברגש הגלות - אינו יכול לחוש ענין של גאולה, ועד כדי כך, שכאשר מדברים עמו אודות גאולה - נראה הדבר אצלו כ"חלום"!

הגלות היא חלום

אמנם, לאמיתו של דבר - ההיפך הוא הנכון:

ישנו דרוש בתו"א ד"ה שיר המעלות בשוב כו' היינו כחולמים, שבו מבואר שכללות ענין הגלות הוא בדוגמת החלום.

כלומר: ה"חלום" הוא - לא הדיבור על הגאולה, אלא אדרבה: מציאות הגלות היא "חלום", שכן, מה ליהודי ולענין של גלות! ואילו הגאולה היא - בהקיץ. זוהי מציאות האמיתית של יהודי!

ידוע מאמר אדמו"ר הזקן בענין "ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים גו". שבזה מרומזו הקץ דשנת תר"ג (או שנת תר"ח), ואעפ"כ, עשרות שנים לפני"ז הכריז ואמר בתורתו שהגלות הוא חלום, וצוה לפרסם ולהפיץ ענין זה - כשם שצריכים להפיץ כל שאר עניני תורת החסידות, ועניני תורה בכלל, מהי איפוא הטענה והתמיהה על כך שחוזרים על דברי אדמו"ר הזקן שהגלות הוא חלום, ואילו הגאולה היא המציאות האמיתית בהקיץ!...

זאת ועוד:

במאמר הנ"ל מבואר ש"החלום הוא מחבר שני הפכים בנושא אחד . . . וכן הענין בגלות . . . יכול הוא (האדם) להרכיב ב' דברים הפכיים, להיות כל היום טרוד במו"מ איש לבצעו . . . (וביחד עם זה) בתפלה מעורר את האהבה . . . לדבקה בו כו".

כלומר: ההדגשה היא על מעלת ענין החלום - שכן, למרות שברגע הקודם הי' מונח בעניני העולם כו', מ"מ, ברגע אחד יכול להתהפך מן הקצה אל הקצה, להתנער מהדמיונות דעניני עוה"ז ולבוא למציאותו האמיתית - לאהבה את ה' ולדבקה בו. וכל זה - מפני מעלת ה"חלום" שענינו חיבור הפכים, ששרשו למעלה ביותר כו', כמבואר שם בארוכה. ועד"ז מובן בנוגע לעניננו:

הן אמת שברגע זה נמצאים עדיין בחשכת הגלות ממש, אבל אעפ"כ, מכיון שכללות ענין הגלות הוא "חלום" שענינו חיבור הפכים - הרי ברגע אחד יכול המצב להתהפך מן הקצה אל הקצה, היינו, שיוצאים מ"חלום" הגלות ובאים למציאות האמיתית - גאולה בפועל ממש!

וה"מפתח" לכך - בידו של כאו"א, היינו, לא רק בידו של רוב הקהל, כי אם ביד כל אחד ואחת ממש, כמובא במאמר של אדמו"ר הזקן "איתא בתיקונים שאפילו אם הי' צדיק אחד [ועמך כולם צדיקים] חוזר בתשובה שלימה בדורו הי' מיד בא משיח", ופס"ד ברור בדברי הרמב"ם: "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה!"

וכאמור - יכולים לפעול כל זה ברגע אחד ממש! ובלשון הידוע: "אחכה לו בכל יום שיבוא", "אחכה" דייקא, ע"ד הענין ד"יעשה למחכה לו", "אינון דדחקין למלה דחכמתא כו'", כמבואר בארוכה בהמשך תרס"ו.

אמנם, הרמב"ם מבאר שישנו סדר בדבר, "יכוף כל ישראל כו' וילחם מלחמות ה' וכו'" אבל כל זה כאשר הגאולה באה ע"ד הרגיל, משא"כ כאשר "זכו", ועאכו"כ לאחר ששכר "כלו כל הקיצין", לא רק באופן ד"אחישנה", אלא גם באופן ד"בעתה" - אזי באה הגאולה תיכף ומיד ממש, למעלה מכל סדר והגבלה כו'!

ובפרט לאחר שישנו דורנו הכריז "לאלתר לגאולה", והודיע שהמצב הוא ש"הנה זה עומד אחר כתלנו", משיח צדקנו עומד מאחורי כתלנו... וכותל זה אינו באופן של מחיצה כו', שכן, יש בו "חלונות" ו"חרכים", ומשיח צדקנו "משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים", והרי פשיטא ש"מבט של משיח" ("משיח'ס אַ קוק") פועל פעולתו... וא"כ, בודאי שבידו של כאו"א לפעול שהגאולה תבוא במהרה בימינו, ולא רק מחר או לאחר זמן, אלא היום ממש, שבת פ' פינחס שנת תשמ"ד, ובשבת זו עצמה - לפני תפלת מנחה, ובפשטות - שברגע זה ממש פותחים את העיניים ורואים שמשח צדקנו נמצא עמנו בבית כנסת ובית מדרש זה, בשר ודם, נשמה בגוף, למטה מעשרה טפחים!...

להשתחרר מ"חלום" הגלות

ישנם הטוענים שמזה גופא יש להקשות: הכרות נשיא דורנו "לאלתר לגאולה", "הנה זה עומד אחר כתלנו", היתה לפני עשרות שנים, ואעפ"כ, עדיין לא בא! וגם

וכאמור - שזוכים
להתפלל תפלת
מנחה דשבת זו
- "ואני תפלתי
לך ה' עת רצון
אלקים ברב
חסדך ענני
באמת ישעך" -
בארצנו הקדושה,
בירושלים עיר
הקודש, בהר
הבית, ובביהמ"ק
השלישי -
"מקדש אדני
כוננו ידיך"

אליהו הנביא עדיין לא בא לבשר על הגאולה!

הנה קושיא זו עצמה באה מצד העובדה שחדורים
ברגש הגלות... ובמילא לא יכולים להשתחרר
מ"חלום" הגלות, ולהרגיש שהמציאות האמיתית
בהקיץ היא - הגאולה בפועל ממש.

אמנם, ע"פ תורה ישנו צורך בענין של גלות
ושינה, מפני העילוי שבדבר כו', וכפי שמצינו
בהלכה: "שבועה שלא אישן ג' ימים מלקין אותו
וישן לאלתר", כלומר, לא ממתנים עד שיראה
בפועל שאינו יכול שלא לישן, אלא שבועה זו אינה
חלה מלכתחילה, מכיון שלא יתכן אפשרות שלא
לישן:

אבל אעפ"כ, יכולים לצאת י"ח הגלות [והעיקר
- "לצאת" מהגלות כפשוטו] ע"י ענין הגלות כפי
שהוא בתורה, ע"ד הענין ד"יעקב ועשו האמורים
בפרשה", ובלשון הידוע: "בחומר דא ק"ו ובלבנים
דא ליבון הלכתא", היינו, יגיעה ושעבוד בלימוד
התורה! ואילו בנוגע לפועל ממש - תבוא הגאולה
למטה מעשרה טפחים!

"לנדנד" עד שלא תהי' ברירה אלא להביא את הגאולה

ויה"ר שע"י ריבוי הדיבורים אודות ביאת משיח צדקנו בפועל ממש

- לא רק באופן של חזקה דג' פעמים, אלא אפילו מאה פעמים, שאז נעשה להרגל,
ו"הרגל נעשה טבע שני", עד ל"טבע" סתם, ויתירה מזו: מאה פעמים ואחד (או
ואחת), ועוד יותר מזה -

"ינדנדו" כל כך (למטה, ובעיקר) למעלה - עד שלא תהי' ברירה (כביכול) אלא
להביא את הגאולה בפועל ממש,

ובפרט ש"יותר ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להניק", ובענינו: הקב"ה
חפץ בענין הגאולה עוד יותר - שכן, "בכל מקום שגלו שכינה עמהם", וכאשר תבוא
הגאולה - אזי "ושב ה' אלקיך את שבותך", "ושב" דייקא, היינו, שזוהי גם גאולתו
של הקב"ה!

והעיקר - כאמור - שיתגשם ה"חלום" הנ"ל, החלום שלי, שלאמיתו של דבר הוא

גם החלום שלכם, אודות ביאת משיח צדקנו בפועל ממש תיכף ומיד. ביום השבת לפני תפלת מנחה,

ועד ל"חלום כל החלומות"... שביום השבת עצמו באים "עם ענני שמיא" לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ומתפללים תפלת מנחה דשבת זו בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש השלישי - נשמות בגופים, למטה מעשרה טפחים, בפועל ממש.

קול מבשר ומבשר ואומר

. . ויה"ר ש"חלום" זה אודות אחדותם של ישראל ע"י לימוד ספר הרמב"ם - שאכן הולך ומתפשט ומתקבל במקומות נוספים מיום ליום - יתגשם במילואו, היינו, שכל בני" בכל מקום שהם יתאחדו באופן של שלימות ע"י לימוד כל הלכות התורה בשלימותן,

ועי"ז נזכה להתגשמות ה"חלום העיקרי" - שבזכות המשניות, לימוד הלכות התורה, יתכנסו כל הגליות, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל",

וכאמור לעיל - תיכף ומיד ממש, בשבת זו עצמה - שבת פ' פינחס, "פינחס זה אליהו", "מבשר טוב", "קול מבשר מבשר ואומר", העיקר - לא רק ביאת אליהו הנביא (שהרי ישנם כאלו שזוכים כבר לראותו...), כי אם - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

וכאמור - שזוכים להתפלל תפלת מנחה דשבת זו - "ואני תפלתי לך ה' עת רצון אלקים ברכ חסדך ענני באמת ישעך" - בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, ובביהמ"ק השלישי - "מקדש אדני כוננו ידיך".

(משיחת ש"פ פינחס תשד"מ - בלתי מוגה)

”הם יסתכלו עליכם, ויחשבו שכך נראה חסיד

כיון שזוהי שליחותו של הרבי - בודאי יצליחו בזה, רק שלא יקלקלו בעצמם (”מען זאָל נאָר אַליין ניט קאַליע מאַכן”). - כשנוסעים בשליחותו של הרבי, בכח המשלח, ה”ז כמו שהרבי נוסע (”דער רבי פאַרט”), ובמילא, לא שייך שיהיו מניעות ועיכובים בדבר

**שיחת כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א
אודות הנסיעה לשליחות בימי הקיץ**

להתעסק בתיקון והבראת נשמותיהם של בני”

בודאי ידוע לכם שזה כמה שנים שהנהיג כ”ק מו”ח אדמו”ר שהתלמידים יסעו למשך שבועות אחדים לערי השדה (וגם בעיר ניו-יאָרק עצמה) על מנת לעסוק בהפצת היהדות, ולפעול חיזוק בקיום התומ”צ.

- במקום לנצל זמן זה לצורך תיקון והבראת הגוף, כנהוג אצל אחרים, ינצלוהו התלמידים בשביל להתעסק בתיקון והבראת נשמותיהם של בני”י, ילדים ומבוגרים, ועי”ז יתוסף אצלם גופא בתיקון והבראת נשמתם וגופם, שיהיו בריאים ברוחניות ובגשמיות.

נסיעה בשליחותו של הרבי

כיון שנסיעה זו היא בשליחותו של הרבי, יש בה כו”כ מעלות, ונתעכב עתה על שני דברים הנוגעים לפועל:

(א) כיון שזוהי שליחותו של הרבי - בודאי יצליחו בזה, רק שלא יקלקלו בעצמם (”מען זאָל נאָר אַליין ניט קאַליע מאַכן”). - כשנוסעים בשליחותו של הרבי, בכח

המשלח, ה"ז כמו שהרבי נוסע ("דער רבי פֿאַרט"), ובמילא, לא שייך שיהיו מניעות ועיכובים בדבר. התלמידים צריכים רק להיות כלי מוכשר, וככל שתגדל הכשרת הכלי, תתמלא השליחות במהירות ובהצלחה גדולה יותר.

ב) כיון שזוהי שליחותו של הרבי - צריך לידע גודל האחריות שנושאים על עצמם. אותם יהודים שהנכם נוסעים אליהם, יסתכלו עליכם בתור שלוחים של הרבי, בתור דוגמא-חי' של חסידים, ובמילא, צריכים אתם לתקן את עצמכם ("אויס-ריכטן זיך"), כדי להראות באופן המתאים לכך.

- ר' שמואל מונקעס הלך פעם עם קבוצה של חסידים, בחזרתם מהתוועדות, דרך

עבודת השליחות - קבלת פני משיח צדקינו

לכל לראש - צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות צכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה - שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו - כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס - "כל ימי חיך להביא לימות המשיח": כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו - בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב"להביא לימות המשיח". לא רק "לרבות" (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה וייהנה מזה וכו', אלא "להביא" - הוא עושה כל התלוי בו כדי "להביא לימות המשיח" לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) - ימות המשיח (לא רק כאשר המשיח הוא "בחזקת משיח", אלא כל ימות המשיח - גם השלימות של "משיח ודאי" וכו').

והכוונה בפשטות היא - שמכינוס השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על-ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתורה שבכתב ושבעל-פה, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד - על-ידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן הכלל כלל.

(משיחת ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב)

במקום לנצל
זמן זה לצורך
תיקון והבראת
הגוף, כנהוג אצל
אחרים, ינצלוהו
התלמידים
בשביל להתעסק
בתיקון והבראת
נשמותיהם של
בנ"י, ילדים
ומבוגרים, ועי"ז
יתוסף אצלם
גופא בתיקון
והבראת נשמתם
וגופם, שיהיו
בריאים ברוחניות
ובגשמיות

חצירו של רבינו הזקן, קפץ ר' שמואל מונקעס על הגדר ונתלה על שער החצר. שאלוהו חבריו החסידים - שהורגלו לתעלוליו - מה פשר התעלול החדש ("וואָס איז דאָס פּאַר אַ נייער שפּיצל")? השיב להם ר' שמואל מונקעס: בנוהג שבעולם, שעל יד סנדלר תלוי נעל, על יד זגג תלוי פיסת זכוכית. וכיו"ב. וכמו כן מן הראוי שעל יד חצירו של הרבי יהי תלוי חסיד... כדי שידעו שכאן נמצאת חצירו של הרבי.

ועד"ז בעניננו: כל מי שרואה אתכם יחשוב שכך נראה חסיד ליובאוויטש, חב"ד'ניק, תמים, בחור-ישיבה ירא-שמים (וכיו"ב בשאר התוארים שיתארו אתכם), וישאר אצלו הרושם שכך צריכים להתנהג חסידים, תמימים, מקושרים, אלה שנוסעים בשליחותו של הרבי לעסוק בהפצת היהדות וחיזוק התומ"צ. ובמילא, צריכים לידע שנושאים אחריות גדולה.

אמנם, כיון שהרבי הוא זה שהנהיג הדבר, והוא זה ששולח אתכם בשליחות זו - בכחו וביכלתו של כל אחד מכם למלא שליחות זו, שלא זו בלבד שלא יהי היפך הכבוד ח"ו, אלא אדרבה,

שיתקבלו ידיעות ע"ד גדול ההתפעלות ("גוואלדיקע התפעלות") ממהותם של תלמידי ליובאוויטש ("וואָס אַ ליובאוויטשער בחור איז")!

סעו לשלום

הנני מברך אתכם שיקויימו הברכות שהרבי ברך אתכם בכלל, ובפרט בנוגע למילוי השליחות.

סעו לשלום ותחזרו לשלום ("פּאַרט געזונטערהייט און קומט צוריק געזונטערהייט"), ותהי נסיעתכם בהצלחה בגשמיות וברוחניות, הן בנוגע לגשמיות ורוחניות של היהודים שאליהם נוסעים אתם, והן בנוגע לגשמיות ורוחניות שלכם, שהרי, כוונתו של הרבי היא לא רק לטובתם של היהודים שנוסעים אליהם, אלא גם לטובתם של הנוסעים עצמם, כדרשת חז"ל על הפסוק "מאיר עיני שניהם ה'".

שיהי לכם קיץ בריא, ולאח"ז חורף בריא, וכן הלאה, נצח סלה ועד.

סעו לשלום, ובכל מקום שתבואו תמסרו דרישת שלום לבבית ("אָ הערצליכן גרוס")
לאחינו בני, ותמסרו להם, שאף שעומדים בשלשת

השבועות, ומתקרבים לחודש אלול, חודש התשובה, ולאחריו ה"מים נוראים",
מ"מ, לא יבהלו ("זאָל מען זיך ניט שרעקן"), כי אם, עבדו את ה' בשמחה, גילו
ברעדה".

וכן תמסרו להם, שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שעכשיו נמצאים כבר בזמן ש"הנה זה
עומד אחר כתלנו", "הנה זה בא" ("אָט איז ער")... וצריכים להתכונן לכך ע"י אהבת
ה', אהבת התורה, ואהבת ישראל. - כשתאמרו את הדברים בניחותא, אבל, בתוקף
פנימי, בודאי יתקבלו הדברים אצל השומעים, ועי"ז יתוסף אצלם חיזוק בתומ"צ
בכלל, ובאהבת ישראל בפרט.

סעו לשלום.

משיחת כ"ב תמוז ה'תשי"א

והולכים ביחד עם משיח צדקנו
לארץ ישראל .. והעולם יהי עולם
נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו,
כדמוכח מזה גופא שמשיח עדיין לא
בא, שזה שמשיח עדיין לא בא - זה
לא נורמלי; ביאת משיח צדקנו זה
דבר נורמלי, ומכיון שמשיח עדיין
לא בא מוכרחים לומר שהעולם
איננו נורמלי...

(משיחת ר"ח סיוון ה'שי"ת - תרגום ללה"ק)

לזכות

הוד כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

לז"נ

הרה"ח הרה"ת ר' צבי הירש בן הרה"ח ר' בן ציון
נלב"ע ז"ך אלול ה'תש"מ
מרת רבקה בת הרה"ח ר' צבי
נלב"ע כ"ט תמוז ה'תשס"ב
שפריצער

והקיצו ורננו שוכני עפר והם בתוכם
בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממש

לתרומות והקדשות

ארה"ק - 072.2244.474 | חו"ל - 781.277.7026